

the synchronicity of the non-synchronous, 2019, foto: Nollwenn Salaün

AIMÉE THERIOT

Critical Studies

In haar praktijk, waar tekst en geluid samenkomen, verkent Aimée Theriot (1987) wat het betekent om te luisteren. Ze reflecteert op de filosofische, sociale en politieke implicaties van zowel het luisteren als het naar geluisterd worden. De manieren waarop machines geluiden registreren en digitale media platforms vormen voor gedeelde luisterervaringen, worden hierbij niet geschuwd. Hoewel het zicht lange tijd werd gezien als de dominante manier van kennisvergaring, speculeert Theriot dat dit weleens aan het verschuiven zou kunnen zijn: we zijn in een tijd beland waarin onze telefoons letterlijk naar ons luisteren en digitale media steeds meer audio gebaseerde content bevatten.

Theriot heeft een achtergrond in klassieke muziek en speelde jarenlang de cello. Ze besloot echter dat haar weg lag in

het experiment waarin machine en geluid elkaar ontmoeten, en onderzocht de potentie van geluid om connecties te vormen. De werken die Theriot maakt benaderen geluid als een tactiel medium. Als mensen via headphones naar persoonlijke muziek of andere audio luisteren, worden kleine eilandjes gevormd, maar dat heeft ook een verbindende werking waarin men zich bewust wordt van parallellen belevingen. Theriot verdiepte zich in ASMR (Autonomous Sensory Meridian Respons), een videogenre dat in het afgelopen decennium exponentieel in populariteit groeide waarbij de maker zachte geluiden maakt die een tintelende sensatie op het hoofd en in de rug van de luisteraar teweegbrengen. Deze video's met fijne geluiden creëren intieme momenten waarin luisteren een vorm van aanraken wordt.

Op verschillende momenten heeft Theriot ook gewerkt met videobeelden naast haar geluiden. Het idee van de bubbel, zoals beschreven door de Duitse filosoof Peter Sloterdijk, was belangrijk in haar visuele uitingen. Ze ziet de bubbel als een veilige plek voor zelfontplooiing, een semipermeabel membraan waardoorheen we anderen wel blijven zien, en die samen kan kleven met andere bubbels tot gekoppelde structuren. Theriots afstudeerwerk *Sound is the softest touch* bouwt voort op deze resonantie tussen bubbels en geluiden als individuele zones, die verbindingen tussen mensen mogelijk maken. Het werk is een meditatie op intimiteit, nabijheid en auditieve erotiek. Een aanraking op afstand.

Liza Prins
is artistiek onderzoeker